

Ἀμέσως ἡ ἀνάκρισις ἐτέθη ὑπὸ ἀτμόν· ἀνεκρίθησαν πάντες οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης μέχρι τοῦ ἐσχάτου κλητῆρος· ἐγένοντο προφυλακίσεις· τὴν πρώτην δὲ μετὰ τὴν κλοπὴν νύκτα ἐτέθησαν ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν πάντες οἱ ἀνακριθέντες. Εἰς αὐτοὺς ἄραγε ὁ συγγραφεὺς τῆς *Παπίσης Ἰωάννης* ὅτι ἐν ᾧ ἐν τῷ περικόμφῳ γραφεῖ του ἔγραφεν ἴσως σελίδα τινὰ σπινθηροβολοῦσαν ἐξ εὐφυολογίας — ἅ! ὅχι, πρὸ πολλοῦ μᾶς ἔχει ξεσυνήθισα ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην — ἐν ᾧ ἔγραφεν ἄρθρον τι διὰ τὴν Ὁραν κλητῆρες μετημφισμένοι παρεφύλαττον παρὰ τὸν ῥωσσικὸν ναὸν κατασκοπεύοντες τὰ πεφωτισμένα του παράθυρα;

Κατεβλήθη τόση φροντίς νὰ ζητηθῶσιν οἱ κλέπται ἐκεῖ ὅπου δὲν ἦσαν ὥστε δὲν ἔμεινε καιρὸς νὰ τοὺς ζητήσωσιν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἀρμόδιοι ἀπηλιπσθησαν ὅτι θὰ εὕρωσιν ἰδέαν τινὰ ἐν τῇ κεφαλῇ των, ἤλπισαν ὅτι θὰ εὕρωσιν τὰ νομίσματα ἐν τοῖς θυλακίοις τῶν ἐπιβατῶν τῶν ἀπερχομένων ἐξ Ἑλλάδος· ἀλλὰ τὰ νομίσματα δὲν ἠνύνησαν αὐτοὺς περισσότερον τῶν ἰδεῶν.

Κατὰ τὰ φαινόμενα οὐδὲν θ' ἀνακαλυφθῇ· ἡ κλοπὴ θὰ μείνῃ διὰ παντὸς ἄγνωστος καὶ μυστηριώδης, παρεκτὸς ἂν ὁ κλέπτης ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ γράψῃ τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον διέπραξε· ν' ἀφηγηθῇ τὰς συγκινήσεις του, τὰς περι-

πέτειας τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου του ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν ἀγωνίαν του κατ' ἀρχάς, τοὺς μυκτηριστικούς γέλωτας του εἰτα ἐπὶ ταῖς γενομέναις πρὸς σύλληψιν τοῦ κλέπτου ἐνεργείαις· ἂν δὲ ὡς συγγραφεὺς ἔχῃ τὴν ἱκανότητα, τὴν ὁποίαν ἔχῃ ὡς κλέπτης θὰ πλουτίσῃ βεβαίως μὲ ἑκτακτον, ἔργον τὴν πτωχὴν μας φιλολογίαν.

* * *

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναγινώσκω ἐν ταῖς πρωϊναῖς ἐφημερίσιν ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Κοῦτρας ἐκηρύχθησαν ἀθῶοι ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου· αὐτοὶ οὗτοι οἵτινες πρὸ ἐξ μηνῶν κατεδικάσθησαν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν! Τὸ σφάλμα ὅλον ἐπερίφθη εἰς τοὺς πολεμίους· ἂν περιήχθη δίκην ἀγέλης ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν ὁ ἐλληνικὸς στρατός, ἂν ἐναπτύσθῃ ὑπὸ τοῦ ἐβραϊκοῦ συρφετοῦ, εἰς τοῦτο πταίουσιν οἱ πολέμοι· οὗτοι εἶνε ἀθῶοι! . . .

Ἦθελον νὰ σᾶς γράψω περὶ τῶν δημοτικῶν ἡμῶν ἐκλογῶν, περὶ τοῦ διαπρεποῦς κιθαρίστοῦ μας Ξύνδα, περὶ τῆς προτεινομένης ἐκθέσεως Γραφικῆς, ἤθελον νὰ σᾶς περιγράψω μίαν συνεδρίασιν τῆς ἐλληνικῆς βουλῆς, ἀλλ' ἀναβάλλω ταῦτα διὰ τὴν προσεχῇ μου ἐπιστολήν Εἶνε ἀθῶοι! παράδοξος ἀθρόοτης στοιχίσασα τόσον ἀκριβὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα! . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

1. ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ. Ἐξ ἀθηναϊκ. φωτογραφίας (ἐν σελ. 369).

2. Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ de Crayer (ἐν σελ. 372). Οἱ ζωγράφοι πάντων τῶν αἰώνων ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἀθάνατοι τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ὀλλανδίας διδάσκαλοι, οἵτινες διὰ τοῦ χρωστικῆς τῶν παρέστησαν τὰς ὡραιότερας σκηνὰς καὶ τὰ θεοειδέστερα πρόσωπα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀκαταπαύστως ἡσχολήθησαν νὰ παραστήσωσι κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς φαντασίας των καὶ τῆς ἱερᾶς ἐμπνεύσεως, ἣν ἔδιδεν αὐτοῖς τὸ ἀγνόητον θρησκευτικὸν αἶσθημα, καὶ τὴν ἱερὰν ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἡ σημερινὴ ἡμῶν εἰκὼν, ἐφάμιλλος τῆς ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς „Κλειῶς“ κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἔτος δημοσιευθείσης, εἶνε ἔργον ὀλλανδοῦ καλλιτέχνου, ζήσαντος κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα καὶ διαπρέψαντος διὰ τῶν ἐκ θρησκευτικῆς πηγῆς εἰλημμένων καλλιτεχνημάτων του. Τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος ταύτης φυλάσσεται ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ τοῦ Ἀμστελδάμου, ἀγορασθὲν πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως αὐτοῦ ἀντὶ πολλῶν χιλιάδων φράγκων.

3. Ο ΔΕΑΚ (Ferencz Deák) ἐγεννήθη τῷ 1802 σωτηρίῳ ἔτει ἐν Kettida, πόλιν τῆς Οὐγγαρίας, καταχόμενος ἐξ εὐκαταστάτου καὶ εὐγενοῦς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας τῶν ἐν Ζέμوني παροικούντων ἐλλήνων, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, καὶ ὡς μαρτυροῦσιν οἱ ἐτι ἐπιζῶντες ἐνταῦθα συγγενεῖς αὐτοῦ.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐσπούδασεν εὐδοκίμως τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ τελευταῖον τὴν νομικὴν ἐπιστήμην ἐν

Οὐγγαρία, Γερμανία καὶ Γαλλία, καὶ τριακονταετὴς ἐξελέγη βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Διὰ πολιτικοῦ σταδίου 43 ἐτῶν ὑπεστήριξε πάντοτε τὴν ὀρθὴν καὶ πρακτικὴν γνώμην, οἱ δὲ συμπολιταὶ αὐτοῦ ἔδρεψαν καὶ δρέπουσι τοὺς ἀφθόνους καὶ ἀγλαοὺς καρποὺς τῆς μετριοπαθείας καὶ τῆς φρονήσεως αὐτοῦ· τῆς δ' ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Οὐγγρων ἤρξατο ἀξιούμενος ὁ Δεάκ, ἀφ' οὗ ἐν ἔτει 1833 ἐκάθησε τὸ πρῶτον ἐν τῇ Διαίτῃ τοῦ Πρεσβούργου, ἡ δὲ δημοτικότης του διήρκεσε μέχρι τῆς 1. Ἰανουαρίου 1876, ὅτε οἱ Οὐγγροὶ φιλελεύθεροὶ ἀπεχαιρέτησαν διὰ παρὰ τὸν θνήσκοντα ἑξοχὸν καὶ περικλητὴ ἀρχηγὸν των· ὀλίγοι, ἀληθῶς, πολιτικοὶ ἄνδρες τῶν τε ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων ὑπῆρχαν τόσον συνεπεῖς πρὸς ἑαυτούς, καὶ ἐκρίθησαν ὑπὸ τῶν συγχρόνων τόσον δικαίως· ὁ Δεάκ ζήσας καὶ ἀναστραφείς ἐν μέσῳ τῶν ἀστῶν τῆς Βουδαπέστης ἐπὶ 40 ἔτη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονηθῇ ταχέως ὑπὸ τῶν εὐγνωμόνων συμπολιτῶν του.

Ὡς πάντες οἱ Οὐγγροὶ πατριῶται ἠθέλε καὶ ὁ Δεάκ τὴν ἐθνικὴν τῆς Οὐγγαρίας αὐθυπαξίαν τε καὶ αὐτονομίαν, ἀλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἐφύρνει, ὅτι ἡ Οὐγγαρία θὰ ἐτήρει καὶ τὴν ὑπαρξίν της καὶ τὴν ἐν Εὐρώπῃ θέσιν της ἄριστα διὰ δυναστικῆς ἐνώσεως πρὸς τὴν Αὐστροίαν· ὅθεν ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθεὶς dualismos (dualisme) πληροῖ τὸν διπλοῦν τοῦτον σκοπὸν· οὐδέποτε θὰ λησμονήσωσιν οἱ Οὐγγροὶ ἐκ τίνος φρικαλέας θέσεως ἐξήγαγεν αὐτοὺς πρὸ εἰκοσαετίας το νῦν ἐπικρατοῦν Οὐγγρικὸν σύστημα τοῦ Δεάκ.

Οἱ οὐγγροι ἀναμνησκονται εὐγνωμόνως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐπιφανεστάτου καὶ ἀτρομήτου πολέμιου τῆς καταπίεσεως, τοῦ μεγάλου ἀγκραιφνοῦς πατριώτου, ὅστις οὐδέποτε ἐπαύσατο πρὸς τὴν ἀντιμαρτυρόμενος, ὅστις οὐδέποτε ἀπέγνω, καὶ ἡμεῖς ἐν ἐπὶ τέλους τὸ οὐγγρικὸν ἔθνος ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς δουλείας, εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὸ φῶς. Ἀλλὰ τὸ ἰδιαίτερον αὐτοῦ διακριτικὸν εἶναι, ὅτι ἀπ' ὀρχῆς μέχρι τέλους ἐκράτησεν ὁ θαυμάσιος ἀνὴρ ἄσβεστον τὴν δαῖδα τῆς ἐθνικῆς καὶ συνταγματικῆς ἐλευθερίας. Καὶ κατὰ τὰς ζοφερωτάτας ὥρας δὲν ἀπώλεσε τὴν ἐπὶ τὸ εὐτυχὲς μέλλον τῆς Οὐγγαρίας πίστιν αὐτοῦ, καὶ μόνος αὐτὸς διὰ τοῦ χρηστοῦ καὶ ἀμέμπτου χαρρακτῆρος, καὶ τῶν σοφῶν συμβουλῶν του πρὸς τε τὸν ἀνακτα καὶ τοὺς συμπατριώτας, ἐπέτελεσε τὸ θαῦμα τῆς ἐν ἔτει 1867 συνδιαλλαγῆς τῆς Οὐγγαρίας μετὰ τοῦ μονάρχου αὐτῆς καὶ βασιλέως, χωρὶς ν' ἀπὸληφθῇ οὐδὲν ἴχνος μνησικακίας.

Ὁ Δεῦκ διήλθε τὸν ἄγμον καὶ οἰοῖται ἀσκητικὸν αὐτοῦ βίον ἐν πάσῃ λιτότητι καὶ χριστιανικῇ ἀναστροφῇ, καὶ διετέλεσε διδάσκων τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν πλησίον καθήκοντα. Τῇ 29. τοῦ παρελθόντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐτελεύτησεν μετὰ πρωτοφανοῦς λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἐν Βουδαπέστη, τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ οὐγ-

γρικοῦ βασιλείου, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ, ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α', πάντων τῶν ἐν τέλει καὶ τῶν κορυφαίων τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ πλήθους λαοῦ (ἰδ. ἀριθ. 20 τῆς Κλειοῦς). ἐν δὲ τῷ ἐθνικῷ μουσεῖῳ τῆς Πέστης ἐν ἰδιαίτερᾳ λαμπρᾷ αἰθούσῃ, ἐπισκεπτομένη ὑπὸ τῶν βουλομένων εἰς ὀρισμένας ἡμέρας καὶ ὥρας, διατηροῦνται ὡς ἱερὰ κειμήλια 80 πολυτελεῖς στέφανοι, δι' ὧν τὸ οὐγγρικὸν ἔθνος καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἐστεφάνωσε τὸ νεκρικὸν αὐτοῦ φορεῖον, ὡς καὶ τὰ ἀπλούστατα ἐπιπλά τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾧ ἐπὶ πλεῖστα ἔτη κατώκησε καὶ ἀπεβίωσεν ἐν ἀταραξίᾳ καὶ χριστιανικῇ εὐλαβείᾳ ὁ Δεῦκ „ὁ σοφὸς τοῦ ἔθνους“, λίαν εὐλόγως ὑπὸ τοῦ λαοῦ καλούμενος πρὸς δὲ τούτοις ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ φυλάσσονται καὶ τὰ λιτὰ αὐτοῦ ἐγδύματα δι' ἃ τότε μόνον, λέγουσιν, ἐστενοχωρεῖτο, ὅταν ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἢ τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ, ἣτις ἐξόχως ἐτίμα αὐτόν, δι' ὃ καὶ ἰδίᾳ χειρὶ κατέθετο στέφανον λαμπρὸν ἐπὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ἐπὶ τούτῳ ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ἐκ Βιέννης.

Ὁ αἰοιδιμος Δεῦκ ἔζησεν ἐν μεγίστῃ οἰκονομίᾳ καὶ μετριότητι, μόλις ἀποζῶν ἀπὸ τοῦ εἰσοδήματος κτήματος πατρικοῦ, καὶ οὐδέποτε παρ' οὐδενὸς λαβὼν χρηματικὴν δωρεάν, ἀλλ' οὕτε ἀντιμισθίαν ὡς βουλευτῆς ἢ ὑπουργός.

Γ. Γ.

Τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακὴν 11. Δεκεμβρ. ν. χ. ἀπῆλθεν ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἐντεῦθεν εἰς Βερολίνον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἔτυχε δὲ παρὰ τοῦ πολλοῦ Μονάρχου ἐγκαρδίου δεξιώσεως καὶ ἐξαιρετικῶν τιμῶν. Ἐκ τοῦ σταθμοῦ παρέλαβον αὐτὸν ὁ πρέσβυς τοῦ ἡμετέρου βασιλέως Α. Βλάχος καὶ ὁ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσας μετ' ἄλλων ἀντιπροσώπων τῆς πόλεως καὶ τῆς αὐλῆς. Ἡ Α. Υ. ἔφερε στολὴν ὑπολογαοῦ, οἱ δὲ δύο ἀκόλουθοί του ἦσαν ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἐπιβαίνοντες αὐτοκρατορικῶν ἀμαξῶν, ἐπὶ τῆς πρώτης τῶν ὁποίων ἦν ὁ Διάδοχος μετὰ τοῦ Κ. Βλάχου καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας οἱ Κ. Κ. Λύδερς καὶ Σαπουντζάκης, διηυδύνθησαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Ἡ Α. Υ. ἐπισκέφθη κατὰ τὴν 2. μ. μ. ὡραν τὸν Αὐτοκράτορα, εἴτα δὲ τοὺς ἐν Βερολίνῳ εὐρισκόμενους πρίγκιπας. Κατὰ τὴν 3. ὡραν παρεκάθισεν ὁ Διάδοχος εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ παρατεθέν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, παρήσαν δ' ἐν αὐτῷ πολλοὶ πρίγκιπες ὁ Ἑρβέρτ, ὁ Βίσμαρκ, δύο ὑπουργοί, τὸ προεδρεῖον τῆς Βουλῆς οἱ αὐτικοὶ ὡς καὶ ὁ Βλάχος μετὰ τῶν ἀκολούθων τῆς Α. Υ. Τὸ ἑσπέρας ἡ Αὐτοκράτειρα ἐδέχθη τὸν Διάδοχον, εἴτα δὲ τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὸν Ἕλληνα πρέσβυν. Κατόπιν ὁ Αὐτοκράτωρ προσεκάλεσε τὴν Α. Υ. ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του καὶ συνδιελέχθη ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ περὶ τὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ἐνεχείρισε δ' αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ Μεγάλου Ἀετοῦ, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου στήθους. Ὁ Ἕλληνας βασιλόπαις ἐξῆλθε τῆς συνεντεύξεως συγκινημένος καὶ περιχαρής, ἐτηλεγράφησε δὲ πρὸς τὸν Πατέρα του διὰ τῆς δεξιώσεως καὶ ἀνεχώρησεν ἀποκομίζων τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις. Αἱ πρὸς τὸν προσφιλέστατον Διάδοχον ἡμῶν ἀπονεμηθεῖσαι τιμαὶ ἀντανακλῶνται ἐφ' ὅλου τοῦ ἔθνους, ἡ δὲ ἐπιδειχθεῖσα πρόξυτον στοργὴ παρὰ τοῦ ἐναρετωτέρου καὶ κραταιότερου τῶν Μοναρχῶν εἶνε πρόσθετος ἱκανοποίησις τῶν σεπτῶν αὐτοῦ Γονέων, τριοῦτον ἐκδραψάντων Υἱόν.

Ἀμὰ ἐπανελθὼν ἐκ Βερολίνου κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς εὗρεν ὁ Διάδοχος ἐνταῦθα τὸν πρὸ μικροῦ ἀφικόμενον ἀδελφόν του Γεώρ-

γιον, μετ' οὗ τὴν ἐπαύριον Δευτέραν ἀνεχώρησαν κατευθυνόμενοι διὰ Μονάχου, Βρεντησίου, Κορίνθου εἰς Ἀθήνας, ὅπου θὰ ἐορτάσωσι τὰ Χριστούγεννα.

Ἐν τινι ἐγκρίτῳ ἀμερικανικῷ περιοδικῷ „τῷ ἡλεκτρικῷ Κόσμῳ“ ἀναγιγνώσκωμεν περιέργον τι διάφορον περὶ τῆς τελειοποιήσεως τῆς ὑποβρυχίου τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας. Ἐπρόκειτο δὲ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην περὶ τῆς διὰ τοῦ τηλεγραφικοῦ καλωδίου ἀνακοινώσεως τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐσχάτως δημοσιευθεῖσης τραγωδίας „Locrine“ εἰς τὸν „Χρόνον“ τῆς Νέας Ἰόρκης. Ἡ τραγωδία αὕτη, ἣτις ἀνατυπώθεισα ἐν τῇ μνημονευθεῖσῃ ἐφημερίδῃ κατέλαβεν ὀλοκλήρους δέκα καὶ τέσσαρας αὐτῆς στήλας, πληροῖ 72 σελίδας σχήματος 8ου μετὰ 280 λέξεων κατὰ μέσον ὕρον ἐπὶ ἐκάστης σελίδος καὶ ἀποτελεῖται ἐν συνόλῳ ἐκ 18,000 λέξεων. Ἡ τηλεγραφικὴ ἀνακοίνωσις ἐγένετο διὰ δύο ὑπερωκεανίων τηλεγραφικῶν ἐταιριῶν, τῆς „Commercial Cable Compagny“ καὶ τῆς „Western Union“, καὶ ἡ πρώτη μετεβίβασε 10,000 λέξεις, ἡ δὲ δευτέρα τὰς λοιπὰς 8000. Αἱ πρῶται δέκα χιλιάδες λέξεις κατέλαβον διὰ τῶν συνήθων τηλεγραφικῶν σημείων χάρτην μήκους 315 μέτρων, ἀνὰ πᾶν δὲ λεπτὸν μετεβιβάσθησαν 17 λέξεις. Ἀμφοτέρω τὰ καλωδία εἰργάζοντο ἀδιακόπως ἐπὶ πέντε ὀλοκλήρους ὥρας, μετεβίβασαν δὲ ὅλας τὰς λέξεις ἄνευ σφαλμάτων. Αὕτη βεβαίως εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τηλεγραφικὸν σύρμα μετεβίβασε τόσον ἐκτεταμένον ἔγγραφο, ἀπεδείχθη δὲ τοιοῦτοτρόπως ὅτι ὁ τηλεγράφος μετὰ τὴν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἐφθάσεν εἰς τὸ ὑψίστον σημεῖον τῆς τελειότητος.

Ἀλλόκοτοι φροντίδες. „Δέν με λέγεις, Σὲ παρακαλῶ, διὰ τί πίνεις τόσον πολὺ;“ — „Θέλω, φίλε μου, νὰ πνίξω τὰς φροντίδας μου.“ — „Καὶ τὸ κατορθώνεις;“ — „Ὅχι, δυστυχῶς, διότι, φαίνεται,“ ξεύρουν νὰ κολυμβοῦν.“